

Enak pristop sem uporabila že v *Poskusu*. Po mojem mnenju zaradi srečnega konca trpi verodostojnost knjige, saj so v resničnem življenju srečni konci prej izjema kot pravilo, vsaj z gledišča moje generacije. Vendar imam odprte konce rada predvsem zato, ker silijo bralca k temu, da sam dokonča zgodbo, poišče manjkajoče koščke sestavljanke, skratka da začne o problemu samostojno razmišljati, kar je moj glavni cilj. Poleg tega pa odprt konec seveda nudi možnost za nadaljevanje.

Verjetno bi bilo res banalno, da bi se skrivnost grškega otoka razkrila širšemu svetu. V tem je tudi, predvidevam, čar vašega romana?

Roman je zgrajen okrog vprašanja, koliko pravzaprav vemo o svoji preteklosti, iz kakšnih virov prihajajo te informacije in kdo te vire kontrolira. S tega vidika bi bilo povsem protislovno zaključiti roman z medijskim razkritjem »resnice«. Vendar namenoma nisem zaprla vseh poti. Pozoren bralec bo lahko našel žarek upanja, da si je »resnica« utrla pot z uničenega otoka.

A vseeno, zakaj so morali umreti vsi junaki?

Kje pa piše, da so vsi umrli?

Je pisanje vaša osnovna okupacija ali popoldanska obrt?

Ne eno in ne drugo. Zame je pisanje poslanstvo in vse moje življenje se vrti okrog tega, vse, kar doživim, postane del mojih zgodb. Vendar že od nekdaj vem, da se samo s pisanjem v Sloveniji na žalost ne da preživeti, zato sem si pridobila poklic, ki mi daje finančno neodvisnost. Čeprav mi služba požre veliko časa in energije, se lahko v preostalem času brez skrbi osredotočim na pisanje.

Ste pravnica, tako kot že omenjena Maja Novak pa lanski dobitnik večernice Igor

Karlovšek. Je kaj v sistematiki pravnega študija, da se ukvarjate s tem žanrom?

Ne, pravni študij ne vsebuje nič takega, kar bi se dalo »prodati« laičnemu bralcu, je vse preveč teoretičen in suhoparen. Šele praktično delo, predvsem v kazenskih zadevah, daje nekaterim pravnikom pisateljem, recimo Karlovšku, inspiracijo in gradivo za pisanje. Sicer so moji romani v nekaterih pogledih kriminalke, bolj po strukturi kot po vsebini, vendar se kot pravnica s kazenskim pravom in kriminaliteto ne ukvarjam prav dosti, zato ne morem reči, da mi služba daje kakšen navdih za pisanje. Res pa je, da smo pravniki v stiku z ljudmi v trenutkih, ki so zanje ključni, včasih lahko celo na nek način usodni, in takrat se človeški značaji najjasneje pokažejo. Poleg tega pa so verbalne sposobnosti ključna lastnost tako za pravnike kot za pisatelje, kar zagotovo pripomore k povezovanju obeh dejavnosti.

Petra Zemljič

SPLOH PA IMAM RADA VSA LOČILA

Barbara Gregorič Gorenc: *Tri pike ...*
– »Pravzaprav ne vem, kaj je z založbami in kaj je z mladimi.«

Poezije za mladostnike skorajda ni (več). Vsekakor je je še manj kot poezije za otroke. Vaše Tri pike ... so se pojavile po kar nekaj sezonah popolnega mrka na tem področju. Zakaj je tako? So krive založbe, ki diktirajo trende (je bilo težko najti založnika?), ali so krivi mladi, ki menda ne berejo?

Pravzaprav ne vem, kaj je z založbami in kaj je z mladimi. Oziroma nisem mislila ne na ene ne na druge, ko sem pesmi pisala.

Pesmi v *Treh pikah* so nastale 'same od sebe' – kot in kadar so hotele.

Tudi založnik se je pojavil 'kar naenkrat'. Sploh ga nisem iskala. Ob sodelovanju pri nastanku neke druge zbirke večih avtorjev smo se spoznali in dogovorili za sodelovanje.

Nekateri trdijo, da je ta »luknja« pravzaprav nezapolnljiva. Da tisti mladi, ki sploh berejo poezijo, v tem obdobju berejo že »poezijo za odrasle«. Vendar legendarni uspeh Grafenauerjevih Skrivnosti to tezo najbrž zanika, mar ne? In kakšni so neposredni odzivi na Tri pike ...? Odrasli smo navdušeni nad knjižico. (Seveda tudi zaradi krasne podobe – lahko kaj poveste o njej?)

Hm – o 'luknji' – spomnim se časov, ko tudi proze za mladostnike ni bilo veliko – vsaj v obdobju mojih 10–15 let ne (meni se je zdelo, da mi takrat knjige nekako 'niso prav'. Iskala sem občutke otroškega navdušenja, ki mi ga knjige za odrasle niso takoj ponudile). Ko je na primer izšel Jadran Krt, sem bila (vsaj po letih) že čisto odrasla. V zdajšnjem času je za to obdobje napisanih veliko dobrih del naših avtorjev in tudi prevodov. Kaj kdaj kdo bere, je stvar posameznika – okusi niso primerljivi – marsikdo bere 'odrasle knjige'.

Odzivi na *Tri pike* ... me še niso dobro dosegli. Vem, da so bile prejšnje zbirke lepo sprejete – na nastopih po šolah so učenci pripravili krasne predstavitve – ne le recitacije, tudi slike in gledališki predstavi. Pravzaprav ne – tudi *Tri pike* ... so že dobile priznanje – na prireditvi Župančičeva frulica so letos mladi recitatorji tekmovali s pesmima iz zbirke. Kaj naj še rečem? Vem, da se bodo 'pesmi znašle same' – čez leta bom (žal) celo malo pozabila, kako so nastale, ampak v ušesih bralcev bodo vedno lahko zaživele nova življenja.

Likovna in oblikovna podoba je delo moje sestre – Andreje Gregorič – univ.

dipl. oblikovalke vizualnih komunikacij. Kot so pesmi kolaž različnih čustev, je tudi likovna podoba sestav različnih materialov in tehnik – od fotografiranja, skeniranja, lepljenja, kolaža in risbe iz šolskih zvezkov. Zelo sem ponosna na sestro – popolnoma zaupam njenemu ustvarjanju.

Res se zdi lepo, da ste s svojimi pesmimi, pa z eno prav posebej, pa z izpostavitvijo te v naslovu zbirke še prav posebej – postavili spomenik »ločilu, ki ima velik pomen« in ki lahko »vse postavi na glavo«. Se vam zdi, da je smisel treh pik v dobi odraščanja najmočnejši? Da jih pozneje vse bolj izpodriva ena sama, dokončna pika?

Šele ko sem 'postavljala' zbirko in brala svoje pesmi, sem se zavedala, kolikokrat uporabljam to ločilo! Sploh pa imam rada vsa ločila – klicaje, vprašaje, tudi podpičje mi je zelo všeč. Z njimi laže izrazim občutke – povem več. Seveda je v mladosti na prvi pogled možno več, vendar mora skrivnost nedorečenega, obljubljenega, ostati tudi kasneje ...

Vaša nebomska punčka (mislim seveda na vaše Nebomske pesmi), je s Tremi pikami ... odrasla v punco z zadregami, prvimi poljubi in pravimi dilemami. Upam, da se s tem, ko se počasi poslavlja od otroškega sveta, od njega ne poslavlja tudi vaša poezija? Katero obdobje v naravnem razvoju vas zdaj pesniško zaposluje?

V mislih berem zadnje pesmi ... Glede na napisano je nekako največ pesmi namenjenih predšolskim otrokom – vrnila sem torej v čas otroštva 'pred *Nebomskimi pesmimi*'.

Morda zato, ker ima Anamarija – naš resnični 'nebomski otrok' šele / že štiri leta in pol ...

Petra Vidali